

Vardagsevangelisation

Tankar som Daniel Ringdahl delgav oss i S:t Stefanus på Annandag Påsk 2017-04-17.

Daniel har en bakgrund i ELM (f.d. BV) och är predikant i Roseniuskyrkan. Han är även lärare på Johan Movingers gymnasium.

När vi talar om evangelisation behöver vi ha med oss två påståenden, som båda är sanna samtidigt:

- 1) Det är givetvis bara Gud som skapar tro i en människas hjärta
- 2) Samtidigt har Han valt att använda oss som sina redskap

Det finns en del saker vi kan tänka på i mötet med andra människor.

Jag kommer mest att tala om vad vi kan göra i vår vardag för att möta människor. Och vad vi kan säga.

I Bibeln får vi många olika uppmaningar att dela vår tro med andra människor. T.ex. kan jag lyfta fram Första Petrusbrevet 2:9. Där säger Petrus att *ni är ett utvalt släkte, kungar och präster, Guds eget folk som skall förkunna hans storverk* (han citerar 2:a Mosebok 19:5). Det är en uppgift som var och en har fått genom dopet och tron. Och en av våra uppgifter är att berätta vad Gud har gjort med oss.

Ett annat bibelord som jag tänker på är från Johannes evangelium 15:16. *Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och bestämt er till att gå ut i världen och bära frukt, frukt som består, och då ska Fadern ge er vad ni än ber honom om i mitt namn.* Det är den första delen som jag särskilt tänker på, ni har inte utvalt **mig**, utan jag har utvalt **er** och **bestämt** er till att bära frukt. Och det innebär att Gud har kallat dig och mig. För att använda Luthers ord så har han kallat mig genom evangeliet. Och det får jag lov att dela vidare. Så det **är** en del av vår **kallelse** att berätta om vår tro.

Jag vet inte hur era erfarenheter är av talet om evangelisation i vardagen, om mission osv. Min erfarenhet är att det kan ge oss ganska dåligt samvete. Vet inte om det är så hos er, men jag känner i alla fall igen det sådär. Det

är väldigt lätt att tala om det, lite svårare att sitta och lyssna, och fundera över – vad gör jag med detta? En del av problemet är kanske att vi har bilden av evangelisation som en offentlig proklamation: att jag ska stå på Sergels torg eller göra en kampanj tillsammans eller att vi ska göra något särskilt för att berätta om vår tro. Jag tror att det är vanligt, jag kan i alla fall känna igen de tankarna när jag tänker på evangelisation. Och om det är den tanken jag har om det, att det är något särskilt jag ska göra, då är det inte så konstigt att det upplevs som svårt och främmande. Men – om vi funderar över de två bibelorden som jag började med, så låter det inte som att det ska vara något särskilt. Det låter inte som något som vi gör vid ett eller ett par tillfällen på året, utan snarare som någonting som är en del av vårt vanliga liv. Och då blir frågan: antingen ska jag göra mitt liv till något väldigt konstigt, så jag får in det här efter den bild som jag har från början. Jag ska i stället fundera över hur det skulle kunna se ut. Alltså i mitt helt vanliga vardagsliv. Bland mina vanliga vänner hemma i mitt grannskap. Om jag där kunde förkunna något av Guds gärningar med mig. Om jag där kunde få bära någon ?? Det är två olika perspektiv.

Jag kom till Roseniuskyrkan på hösten 2011 och började där som predikant. Jag är uppväxt bland ELM i Skåne och utbildade mig till predikant. Jag hade inte en tanke på att börja i Roseniuskyrkan. Men jag fick komma in i ELM på olika sätt och fick ansvar där, och så småningom fick jag också en kallelse att bli lekmannapredikant. Och efterhand växte också en längtan fram att få träda in i den här tjänsten, och så blev det. Sedan några år har jag nu delat den med en annan ung man, som heter Martin. Ganska snart kom vi till den insikten, att Martin och jag har svårt för att ensamma vara kyrkans missionärer eller evangelister. Våra dagar, som vi jobbar i kyrkan, då sitter vi ju i kyrkan, vi träffar

varandra. Det är inte så mycket att evangelisera för varandra. Vi kan uppmuntra varandra osv., men det är inte riktigt samma sak.

Martin delade sin tid mellan kyrkan och arbetet på Credoakademin, en annan kristen sammanslutning, och jag studerade en del. Så vi ganska snart insåg vi att – ja vi behöver evangelisera, på något vis behöver vi vara en kyrka som når utåt. Men det kan väl inte vara så att Martin och jag ska vara de främsta evangelisterna som gör det åt församlingen, utan vi började fundera över att snarare, som Paulus skriver i Ef. 4:12: *De skall göra de heliga mer fullkomliga och därigenom utföra sin tjänst och bygga upp Kristi kropp tills vi alla kommer fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds son, blir fullvuxna och når en mognad som svarar mot Kristi fullhet.*

Nu kanske jag lyfte något ur sitt sammanhang lite, men en tanke som jag burit med mig, och som jag och Martin burit med oss är ”Hur kan vi utrusta dem som sitter i gudstjänsten så att dom som törs gå, vill och vågar kan vara kyrkans evangelister i vardagen?” Så när Martin och jag, när vi bara arbetade i kyrkan (nu har jag skolan, så jag träffar lite andra människor också) men till vardags så är vi nästan aldrig i kyrkan.

Men – varje söndag samlas det där 60–70–80, ibland upp till 90 människor. Hur många människor möter dom varje vecka, som dom kan ha samtal med? Hur många personliga relationer har dom egentligen? Ja, dom har ett antal arbetskamrater, människor i grannskapet, kanske på gymmet, dom är kanske med i körverksamhet, dom kör barnen på träning eller nånting sånt. Kan det finnas mellan 30 och 50 relationer, inte jättenära, inte som dom har hemma, men människor som dom talar till, som dom har nån sorts relation till. Kanske är det färre för vissa, eller lågt räknat för andra, men säg att dom har 30, och det är 60 st på en gudstjänst. Vissa kanske överlappar, men säg att det blir 1500 personer i alla fall. Och det kan vi fundera på här också. Hur många kontaktytor har vi? Det ser lite olika ut, beroende av livssituation, visst gör det det. Men det finns fler än vi bara är här i alla fall. Det betyder ju faktiskt att den här församlingen har tentakler ut till

åtminstone några hundra, skulle jag tro. Eller något hundratal i alla fall. ... Och då är frågan – hur kan jag vara ett redskap bland dom människorna? För det är ju så, att det är enklast att tala till dem jag redan känner.

Jag vet inte hur det är med er, och jag vet inte hur det är i Aspudden, men när jag går inne i stan går jag rätt ofta förbi någon som står med en mapp och vill att jag ska skriva under på någonting, eller som vill samla in pengar till nånting, eller prata med mig om nånting, och jag går förbi. Det är väldigt sällan som jag stannar och pratar. Någon enstaka gång händer det, men ganska sällan.

Antagligen är det något liknande för dig. Och eftersom vi vet att det fungerar så i en helt sekulär sak, så kan man fundera över varför det skulle vara annorlunda i en religiös sak. Erikshjälpen eller Rädda barnen är i så fall lite mindre suspekta för den genomsnittlige svensken än vad en gudstjänstfirande gemenskap är. Och om dom går bara förbi Röda korset eller Rädda barnen, varför skulle dom stanna om jag står och säger ”Vägen till frälsning ... ”?

Låt mig göra en liknelse, som inte är helt perfekt, men som kanske kan hjälpa oss med tanken lite. Jag vet inte om det är några av er, som går till ett gym regelbundet. Jag går till Friskis och Svettis, och det är många pensionärer där. Och jag har människor i min närhet som är pensionärer och som går och tränar. Jag gissar att ni inte blir övertygade, när SATS står ute med sina stånd på gatan. Men fundera över vad som skulle krävas för att er skepsis (nu förutsätter jag att det finns en viss skepsis, åtminstone bland några av er, men det räcker att åtminstone en är skeptisk, för att mitt resonemang ska vara giltigt), vad skulle krävas för att er skepsis skulle övervinnas? Och ni faktiskt skulle gå dit? Ta och fundera lite på det! ...

Säg att du inte går och tränar, och du hör om att det skulle vara bra o.s.v. Det är ju så, att räcker inte alltid, om ni inte redan är frälsta, att höra att det är bra för hälsan, man blir piggare, man kanske kan leka lite mer med barnbarnen. Men det är inte alltid det räcker. För – det är lite besvärligt att ta sig dit, man ska röra på sig o.s.v. ...

För min del behövde jag träffa min fru, hon behövde ta med mig in i sin familj, där dom har för vana att springa, åka längdskidor, cykla o.s.v. och efter ett par år bröts mitt motstånd ner och jag försökte följa med. Ja, det tog sin lilla tid. Och nu efter ett antal år så har det blivit en vana att göra det tillsammans. Så för min del har det varit någon i min närhet som har kunnat tala väl om det, och som jag kunde följa med. Och som jag sett har blivit förändrad av det.

Min liknelse här är, att om det gäller så i en helt sekulär sak, så kanske det finns en liknande psykologi i en religiös sak. Kanske är det så att min bästa chans, eller det case där jag bäst kan vara evangelist, det är gentemot en nära vän som ännu inte känner Jesus. Det säger så klart till mig, att jag behöver odla någon relation åtminstone till någon som är utanför kyrkan. För annars blir det ju väldigt svårt att evangelisera. Det har varit ett av mina problem, så klart. Som anställd i en kyrka, att jag inte haft så många kontaktytor. Det har varit en av anledningarna att jag behövt tala till mina församlingsmedlemmar. Jag är glad för att jag fått en del kontaktytor nu, genom skolan, genom universitetet en del och genom vänners vänner. Man behöver någon sådan relation, för ofta behöver man det här förtroendet för en annan människa, för att man ska vilja lyssna.

Lite som det är med träningen, eller som med att äta hälsosamt, så räcker det inte alltid att jag får höra de goda argumenten. Jag kan säga till min pappa: ”Det är inte bra för dig, pappa, att äta en massa marmelad på mackan! Du har en för stor mage alla redan och du rör dig inte jättemycket.” Han förstår inte! Eller han hör det men får inte in det i huvudet. Det är så gott men det hjälper dig inte.

Och lite liknande kan det vara här. Jag kan rada upp argument på argument. För min vän. Eller den du möter på gatan, som borde lyssna på det du säger. Men dom behöver också knyta an till en människa: ”Du verkar vara en vettig människa. Som går att lita på. Du verkar må bra av det här. Det verkar inte så farligt.”

Personligen tror jag inte att människor behöver vara så rädda för att det är lite annor-

lunda. Jag minns, jag tror det var ett barndop vi hade i kyrkan och dom som döpte sitt barn hade med sig lite vänner, bl.a. någon församlingsplanterare från England, tror jag att det var. Vi har en orgel i vår kyrka också, som vi använder varje söndag. Vi använder en liturgi som inte är riktigt lika högkyrklig som er, men en vanlig svenskkyrklig liturgi med kyrie, laudamus o.s.v. Vi satt och pratade efteråt och han skrattade och sa ”alltså ni gör ju allting fel, och ändå är här en massa unga människor!” Ja, han menade det, att orgeln är igång, det är liturgi, det är en lång predikan. Det var inte popmusik, det var ju inte det!

Om du kom till oss skulle du märka att det är en ganska vanlig gudstjänst. Den är ganska klassisk. Tror inte att människor är så rädda för det. Däremot tror jag att människor ryggar tillbaka inför att känna sig dumma. Att inte förstå. Och att känna att dom andra hör hemma men inte jag. Det tror jag att människor är mer rädda för. Den där känslan att vara fel, och att inte platsa.

Vi måste möta det genom att – vi får dela upp det i två delar:

Vardagsevangelisationen är ju det som sker mitt i vardagen, och det måste få ske i hemmet eller i grannskapet, eller bland vännerna eller vad det nu är. Och först efter hand – en del av dem som kommer med våra församlingsmedlemmar till kyrkan kanske har varit vänner i flera år. Och så en dag så följer dom med. Kanske är dom bara med en gång, och sen dröjer det ett halvår innan de kommer tillbaka. Men samtidigt vill vi ju gärna att de åtminstone på sikt ska komma till kyrkan för att besöka den. Och då har vi försökt göra t.ex. så att i vår gudstjänstagenda har vi i marginalerna skrivit lite förklaringar: Vad betyder det här? Ni har t.ex. i er agenda ”Alla står upp”. Om man inte har den upplysningen sitter man där när plötsligt alla reser sig upp och jag fattade inte att jag ska göra det. Vi har lagt till en massa förklaringar för allt sånt som kan vara skrämmande. Orden är desamma, liturgin är densamma, men det finns en förklaring.

När vi började var det väldigt få nya som kom till kyrkan. Det var rätt så mycket samma gamla människor som kom söndag efter

söndag. Och var det några nya som kom, så hade dom någon anknytning till, ELM sedan tidigare. Ganska snart tryckte den här nya agendan med förklaringarna i marginalerna för att man skulle kunna förstå lite enklare.

En annan sak som vi gjorde det var att vi hälsade alla nya välkomna. Det där kändes lite konstigt i början, för det satt inga nya. Men varje söndag gör vi så att jag börjar med att säga ”välkommen att fira gudstjänst i Roseniuskyrkan.” Och så fortsätter jag med ”Välkommen vill jag särskilt säga till dig som är ny och hoppas att du ska känna dig hemma och finna din plats. Det första året fanns det inte så många nya där. Andra året kanske, men tredje året började människor fatta – ”ja just det, han hälsar ju nya välkomna”. Jag kanske skulle kunna ta med mig en ny människa. Och vi sa det att – det får nog ta sin tid det här. När vi ska tala, när vi hälsar välkommen, när vi predikar, vad vi än gör ska vi tala som om det sitter nya människor här, som aldrig satt sin fot i en kyrka. Efter hand kanske människor börjar förstå att dom kan ta med sig en kompis. Nu har det gått 5½, snart sex år och människor börjar förstå.

Det har varit viktigt för oss att det var tre unga män som hittade hit. Det var en av männens mor som kände till Roseniuskyrkan och tipsade om att komma hit. Och dom blev gripna och tyckte att det här var bra! Sen har dom varit väldigt frimodiga och bjudit med väldigt många av sina vänner. Dom har varit lite förebilder för oss i det, och visat att man faktiskt kan ta med sig vänner. Efter hand har det faktiskt gjort att människor faktiskt har vågat, och då är det vanliga, enkla församlingsmedlemmar som har vågat och velat ta med sig en vän.

Och vi har upptäckt att det inte är helt enkelt, det är ganska knepigt att få in nya människor. Inte så att de ställer till en massa problem, normalt är dom ju fina människor. Det är liksom inte så enkelt att komma från helt sekulära hem. Vi har inte så många som blivit kristna för första gången i vår gemenskap, det har vi inte. Utan det är snarast så att de blivit kristna i vuxen ålder någonstans och så har dom på nåt sätt fått höra talas om kyrkan och kommit hit för att känna sig för. Eller dom har

en kompis som dom följer med. Vi har en del som kommer från helt sekulära hem men tagit steget att kalla sig för kristna, men en del har en kompis som gjort dom intresserade. Och vi har förstått att det är inte så enkelt, även om dom varit med i ett halvår och tyckt att det här är rätt bra. Så efter ett tag upptäcker man att man själv förändras, ens prioriteringar förändras, ens värderingar förändras och det är inte helt enkelt att relatera till familjen längre. För det skär sig lite och det är inte så enkelt då ens kompisar upptäcker att man är lite annorlunda. Jag har tidigare inte tänkt på att de här sakerna skulle vara en så stor utmaning.

Jag insett nu efter hand att det där är en väldigt svår utmaning. Om de människor som har varit med ett halvår eller ett år har jag tänkt att dom här verkar så trygga och stabila. Dom blev kristna för ett år sedan och så har dom kommit med nu. Ja, så går det ett år och så blir det ganska svårt. Det är en av de stora utmaningarna som vi har just nu, skulle jag vilja säga. Att ta hand om dom på ett bra sätt och tala till deras kluvenhet, som dom kan uppleva.

Så visst finns det en del saker som vi kan göra för att öppna dörrarna för andra människor. Och kanske vi kan samtala med varandra om eller fundera själva över och be över vilka människor som finns i just er närhet. Kanske är det en familjemedlem, kanske är det en granne, kanske är det en gammal vän, en arbetskamrat, jag vet inte. Men någon som ni har en anknytning till. Be för den människan. Kanske är det så att Gud har satt just dig till att stå bredvid den här människan en tid i livet för att du ska få lov att vara ett vittnesbörd för den personen.

Kanske är det så att psykologin är lite liknande när jag följer med till kyrkan som att följa med till gymmet. Det kan få motsatt effekt om min kompis tjarar på mig. ”Ska du inte följa med och träna?” ”Ska du inte följa med och träna?” ”Ska du inte följa med och träna?” Jag kanske bara ska säga ”I dag ska jag gå och träna”. Eller personen bara får se att nu gör jag detta. Och vet det.

Min fru berättade, jag tror det var igår, om en ung man som har varit med i vår kyrka under

ett par år, han är uppvuxen i ett kristet hem, flyttade till Stockholm för ett par år sedan. Han bor och jobbar här nu. Han hade med sig en kompis till kyrkan för några veckor sedan. Min fru frågade honom sen om den här kompisen och han sa ”Jaså du kanske tror att jag är en sån här bra evangelist, men så var det inte. Alltså, vi träffades och han var hemma hos mig och han vet om att jag går till kyrkan och en dag frågade han ifall han inte fick följa med. Och jag sa ’men vill du det?’ och så gjorde han det. Dom hade känt varandra en längre tid utan att något hade hänt. Men så en dag var han redo. Jag har inte sett honom där sen dess, men vem vet vad Gud gör i den personens hjärta under den tiden.

Det är komplicerat att nå fram till en människas hjärta. Det vet ni som är äldre än mig. Det är komplicerat att nå fram till en människas hjärta, men Gud kan göra det. Den vägen kan – för det mesta – vara ganska lång. Så kanske det ha varit i era egna liv när ni funderar över er vandring tillsammans med Jesus. För någon kanske det har varit en uppenbarelse ?? och sedan har ni aldrig sett er om. Men för många av oss tror jag att det är så att det har varit en lite krokig väg och det går lite upp och ner. Så är det nog för de allra flesta av oss.

Därför är de så värdefullt att det är en vän som tar med en annan till kyrkan. Det är kanske är en av de starkaste anledningarna till att jag personligen är väldigt försiktig med kampanjer eller liknande. För man kanske kan locka människor till kyrkan en gång, men sen står dom där ensamma med sina frågor och sina funderingar. Och då vet jag inte vad jag har vunnit på att få dom till kyrkan just den där enda gången. Ja, det är klart att Gud kan ha sått ett frö, som han arbetar vidare med. Men så bra det är, när jag ser att det är människor som har varit trogna i kyrkan under en längre tid som tar med sig en vän, som sitter bredvid dom i kyrkbänken. Som sitter tillsammans med dom på kyrkfikat och kan introducera dom till sina vänner. Chansen att dom skulle vilja komma tillbaka, och vilja stanna är ju så mycket större när dom får lära känna en annan människa och får lära känna en väns vänner.

En del av oss kanske blir lite rädda när samtalen kommer upp. Man sitter och pratar med någon om vad man gjort i helgen eller man börjar komma i på frågor om kristen tro o.s.v. Och funderar över vad jag ska säga, egentligen. Jag vet inte hur det är med er, men kanske är det så att vi lite omedvetet lägger lite för stor vikt vid vår egen förmåga att övertyga andra människor genom det vi säger och litat lite mindre på att Gud faktiskt kan använda oss och våra bristfälliga vittnesbörd. Som du [en åhörare] var inne på när det gäller jämförelsen med träningen så kanske det räcker rätt så långt att vi är en annan människa som fått ut något gott av det.

Fundera över vad det är som gör att du vill komma tillbaka. Söndag efter söndag och inte bara söndagar. Vad är det som gör att du kommer en ledig måndag [Annandag Påsk] till kyrkan? Varför? Vad är det som gör det?

Förmodligen måste det vara – och antagligen inte bara – plikt. Utan antagligen glädje också. Annars blir man, för det mesta, inte så uthållig. Det kanske du kan berätta om. Vad har du fått möta? Vad har varit viktigt i ditt liv? Vad har Jesus fått visa för dig, som har blivit omistligt i din relation till Gud? Du kanske inte behöver göra det så svårt. Och vet ni – omm det är så att det är en vän, som vi talar med, så hänger ju inte allt på ett enda samtal. Det är faktiskt rätt så skönt. Och det avdramatiserar det hela lite. Blev det inte helt perfekt första gången, jamen vi träffas ju om några dagar eller ett par veckor igen. Jag kan ju ta upp tråden igen och säga ”Jag tänkte på det här jag sa, jag kanske skulle säga så här i stället...” Eller kanske den personen säger: ”Du jag tänkte på det vi pratade om...” Det är också en väldigt fin hjälp med att det just är en vän som jag får tala med. Så låt det bara vara ganska enkelt, och handla om det som varit viktigt för dig.

”Vi kan inte tåga med det som vi har sett och hört” sa apostlarna. Men det vi har sett, det vi har hört, vi kan inte tåga med vad andra berättat för oss. Det vi ha fått höra. Det kan vi också få lov att lyfta fram till vår nästa. Där kanske ett gott råd kan få vara – gärna föra in samtalet på det som ändå hör till det viktigaste i den kristna tron. Paulus skriver ju

i Romarbrevet ”Hur ska de kunna tro om de inte hör, hur ska de kunna höra om ingen förkunnar?”

Det ligger ju något i det, också för oss. Hur ska människor kunna bli evangeliserade för om ingen vill evangelisera? Hur ska de kunna få höra ordet som skapar tro på Jesus om det inte finns någon som berättar det? Så i det enkla vittnesbördet kanske vi kan få berätta för någon om vad Jesus betyder för oss. Vad betyder det egentligen att han är min Herre och Frälsare? Så finns det ett ord om Jesus, kanske ett bibelord som varit viktigt för oss. Det kan ju Guds Ande använda och arbeta vidare med.

För att avsluta – jag tänker mycket på några andra verser i Första Petrusbrevet. Petrus han skriver så här i tredje kapitlet: ¹³*Vem kan göra er något ont om ni arbetar för det goda?* ¹⁴*Om ni också får lida för rättfärdighetens skull är ni saliga. Var inte rädda, låt dem inte skrämna er.* ¹⁵*Men Herren, Kristus, skall ni hålla helig i era hjärtan. Var alltid beredda att svara var och en som kräver besked om ert hopp.* ¹⁶*Men gör det ödmjukt och respektfullt i medvetande om er goda sak, så att de som talar illa om ert fromma liv i Kristus får skämmas för sitt förtal.* ¹⁷*Bättre lida för goda gärningar, om det är Guds vilja, än för onda.*

Där är ett par saker som vi kan ta till oss:

Var alltid beredda att svara. Det skriver inte Petrus bara till några utvalda, utan till alla mottagare av det här brevet. Var alltid beredda att svara var och en som kräver besked om ert hopp. Det är inte självklart att ni måste förklara och försvara dumheter i kyrkans historia. Eller perifera saker. Människor som inte är vänner till oss tycker ibland att det är roligt att ta upp såna dumma saker. Men då kanske man kärleksfullt kan få styra om samtalet till att handla om det som är viktigt.

Var beredd att svara dem som kräver besked om ert hopp. Men gör det ödmjukt och respektfullt! Det vet ni såklart. Men man kommer väldigt långt med lite vänlighet. Man kommer väldigt långt med lite vänlighet, och ett litet leende och ett respektfullt bemötande.

Så människor känner sig trygga. Det gör det lite lättare för dem att lyssna.

Sen kommer det ju alltid att vara så, att evangeliet i sig bär på en anstöt, så är det, och en del kommer att bli upprörda, oavsett hur vänliga vi än försöker vara. Men jag brukar tänka på att det att – jag tror att det är från en amerikansk pastor som jag fått det uttrycket – att jag åtminstone inte ska lägga till någon egen anstöt till den anstöt som redan finns i evangelium, jag behöver åtminstone inte ska lägga till någon egen anstöt genom hur jag uttrycker mig eller genom att formulera mig fyrkantigt, eller genom att jag är svepande, eller vad det nu skulle kunna vara. Ska dom bli arga på mig och säga ”den där går inte att samtala med” då ska det vara för att det är evangeliet som får plats. Inte för att jag är så fyrkantig eller hopplös att samtala med, eller vad det nu skulle kunna vara. Jag tycker att det ligger något i det här att vara ödmjuk och respektfull i medvetande om vår goda sak. För att de som talar illa om ert fromma liv i Kristus får skämmas för sitt förtal. Bilden här är ju att vi berättar för andra att vi tror på syndernas förlåtelse och kroppens uppståndelse och andra börjar håna oss. Dom kanske talar illa om oss inför grannar eller arbetskamrater eller vad det skulle kunna vara. Och när våra arbetskamrater eller grannar frågar oss om vad de hört, så säger vi precis samma sak till dom som vi sa till den andre. Då säger dom ”Det där var väl inte så svårt.” Jag vet inte om jag träffar rätt på där, men just det där att lägga fram sin sak på ett sätt så att den som talar illa om oss faktiskt får skämma för sitt förtal. *Bättre att lida för goda gärningar än för onda.*

Det är två saker som jag velat lyfta fram här i talet om vardagsevangelisation:

– Det ena är att det bara är Gud som kan skapa tro i en människas hjärta. Och därför behöver vi dela ett ord om Jesus som Gud kan använda för att skapa tro.

– Det andra är att han samtidigt vill använda oss till att berätta, förkunna sina gärningar för andra människor. Och då måste vi leva nära andra människor, vi behöver ha någon sådan relation. Och vi behöver tala till dom, på ett ödmjukt och respektfullt sätt, så dom får veta

nånting om vad det är vi tror på. Och så kan vi fundera över vad vi kan göra i vår vardag, i våra liv och också i vår gudstjänstgemenskap, för att människor som kommer ska känna att dom hör hemma. Att dom få vara en del av gemenskapen. Även om dom till att börja med inte delar tron, så får dom ändå vara en del av gemenskapen. För det kanske är där det svåra börjar.

Det var några tankar och reflexioner utifrån några ämnet och ett par bibeltexter. Ni får gärna komma med reflexioner eller frågor om ni vill det.